

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudkyň JUDr. Petry Kamínkové a Mgr. Ivety Postulkové ve věci

žalobce: **Helvetia Apotheke d.o.o.**
sídlem Ramići BB, 780 00 Banja Luka, Bosna a Hercegovina
zastoupený advokátem Mgr. Martinem Buchtou
sídlem Václavské náměstí 846/1, 110 00, Praha 1

proti
žalovanému: **Ústřední inspektorát Státní zemědělské a potravinářské inspekce**
sídlem Květná 504/15, 603 00, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 3. 2019, č. j. SZPI/AT174-52/2018,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci a průběh řízení před správním orgánem

1. Žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) se žalobce domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a bylo potvrzeno rozhodnutí

Státní zemědělské a potravinářské inspekce, inspektorátu v Praze (dále jen „SZPI“ nebo „správní orgán I. stupně“) ze dne 17. 10. 2018, č. j. SZPI/AT174-47/2018. Tímto rozhodnutím byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupků podle § 24 odst. 1 písm. a) zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně spotřebitele“), a byla mu uložena úhrnná pokuta ve výši 500 000 Kč a povinnost uhradit náklady řízení paušální částkou ve výši 1 000 Kč.

2. Z obsahu správního spisu zjistil soud následující pro věc podstatné skutečnosti.
3. Žalobce v období od 1. 1. 2017 do 24. 11. 2017 oslovil v rámci telemarketingových aktivit minimálně 140 539 zákazníků, kterým jako prodávající nabídl koupi doplňků stravy.
4. Na základě podnětu 5 spotřebitelů zahájila SZPI u žalobce kontrolu, zda dodržuje požadavky stanovené přímo použitelnými předpisy EU a národními právními předpisy při uvádění potravin na trh.
5. V rámci kontroly bylo zjištěno, že žalobce v postavení prodávajícího neuváděl při telefonickém oslovování zákazníků, že odesílatelem zásilek a prodejcem zboží je společnost sídlící mimo ČR a mimo EU (tj. žalobce). Takto vůči zákazníkům užil nekalou obchodní praktiku - klamavé opomenutí, protože opomenul uvést podstatnou informaci dle § 5a odst. 3 písm. b) zákona o ochraně spotřebitele, kterou v dané souvislosti spotřebitel potřebuje pro rozhodnutí ohledně koupě. Tímto jednáním žalobce porušil § 4 odst. 4 zákona o ochraně spotřebitele a naplnil skutkovou podstatu přestupku podle § 24 odst. 1 písm. a) tohoto zákona.
6. Žalobce dále užil nekalou obchodní praktiku - klamavé opomenutí tím, že nejasným způsobem uvedl důležitý údaj o tom, že souhlasem se zasláním prvního balíčku (úvodní kúry) zdarma, pouze za poštovné a balné, se spotřebitel zavazuje k odběru dalších doplňků stravy, a to každých 20 dnů (s tím, že platí jen za doplněk stravy, nikoliv poštovné a balné), dokud tento pravidelný odběr spotřebitel aktivně nezruší. Během celého telefonického hovoru nebyla tato informace zcela jasně a srozumitelně spotřebiteli přímo poskytnuta, byla „zabalena“ do telefonického hovoru, takže ji průměrný spotřebitel nebyl schopen zachytit, a to zejména vzhledem ke způsobu nabídky (nevyžádaný telefonický hovor), k délce hovoru, a k rychlosti a množství poskytnutých informací. Tímto jednáním žalobce porušil § 4 odst. 4 ve spojení s § 5a odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele a naplnil skutkovou podstatu přestupku podle § 24 odst. 1 písm. a) tohoto zákona.
7. SZPI dále zjistila, že žalobce uváděl prostřednictvím internetových stránek <http://www.helvetia.cz/> na trh potravin - doplňky stravy, avšak na těchto webových stránkách se spotřebitel dozvěděl podstatnou informaci o tom, kdo je prodávajícím nabízených doplňků stravy pouze ve Všeobecných obchodních podmínkách v části „VÝROBCE A PRODEJCE ZBOŽÍ“ (devátá z celkem dvanácti částí podmínek). Tato informace nebyla uvedena ani na úvodní straně, ani v sekci „O nás“, ani v sekci „Kontakty“. Průměrný spotřebitel tak mohl nabýt dojmu, že prodávajícím je český subjekt. Spotřebiteli proto nebyly zcela jasně sděleny podstatné informace - adresa a totožnost prodávajícího dle § 5a odst. 3 písm. b) zákona o ochraně spotřebitele; opět se jednalo o nekalou obchodní praktiku - klamavé opomenutí, čímž žalobce naplnil skutkovou podstatu přestupku podle § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele.
8. Shora označeným rozhodnutím byl žalobce shledán vinným ze spáchání celkem tří přestupků dle § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele (klamavé opomenutí

ohledně sídla žalobce při telefonické nabídce, klamavé opomenutí ohledně závazku spotřebitele k pravidelnému odběru potravin a klamavé opomenutí spočívající v nedostatečné identifikaci žalobce na internetových stránkách) a byla mu uložena úhrnná pokuta ve výši 500 000 Kč.

9. Správní orgán I. stupně vyhodnotil jako nejzávažnější přestupek užití nekalé obchodní praktiky - klamavého opomenutí ohledně závazku spotřebitele k pravidelnému odběru potravin a pokutu tak uložil dle § 24 odst. 14 písm. d) zákona o ochraně spotřebitele. SZPI uvedla, že byl ohrožen ekonomický zájem spotřebitelů jakožto jeden z nejvýznamnějších chráněných zájmů. Žalobce zjevně podcenil nebezpečí nežádoucích důsledků protiprávního jednání. Správní orgán I. stupně podotkl, že při telefonních hovorech dosahovalo jednání žalobce vyšší intenzity než v případě, kdy jsou nekalé praktiky užívány vůči anonymní skupině spotřebitelů. Ohledně následků protiprávního jednání SZPI zdůraznila, že spotřebitelé byli poškozeni po ekonomické stránce, přičemž klamavým opomenutím bylo dotčeno 140 539 spotřebitelů. Dále bylo k tíži žalobce hodnoceno, že v případě klamavého opomenutí ohledně informace o prodávajícím na webových stránkách byl okruh dotčených spotřebitelů široký. Ve prospěch žalobce byla vzata skutečnost, že v průběhu kontroly nadstandardně spolupracoval. Celkově správní orgán I. stupně hodnotil protiprávní jednání žalobce jako velmi závažné, přičemž přihlédl k tomu, že se žalobce dopustil tří přestupků a jeho protiprávní jednání nebylo ojedinělé.
10. K odvolání žalobce žalovaný prvostupňové rozhodnutí potvrdil.
11. Žalovaný souhlasil, že jednání žalobce dosáhlo takové společenské nebezpečnosti, aby jej bylo možno označit za přestupek. Považoval rovněž za přípustné úvahy správního orgánu I. stupně ohledně významu a rozsahu následku přestupků. Uvedl, že pokud v telemarketingovém skriptu či na webových stránkách žalobce absentovala některá z informací podstatných pro spotřebitele, vynaložili spotřebitelé své finanční prostředky za doplňky stravy, které by si, pokud by dané informace měli, nemuseli chtít koupit. Žalovaný rovněž souhlasil s tím, že předmětný telefonický rozhovor byl proveden takovým způsobem, aby spotřebitelé nabyli dojmu, že jde o osobní poděkování za vyplnění dotazníku v minulosti, přičemž takové jednání má vyšší intenzitu, než kdyby se jednalo o telefonát nezacílený na konkrétní spotřebitele. Žalovaný shledal naplnění materiální stránky přestupků.
12. Žalovaný dále uvedl, že odpovědnost žalobce za spáchané přestupky je objektivní, s eventuální možností liberace. Skutečnost, že spotřebitelům byla zaručena stejná práva, jako by nakupovali od subjektu sídlícího v České republice, nemá vliv na odpovědnost žalobce za přestupky spočívající v neposkytnutí některých podstatných informací (totožnost prodávajícího), které byly s to ovlivnit rozhodnutí spotřebitelů o koupi, případně poskytnutí takové informace nejasným způsobem (informace o tom, že akceptací nabídky na zaslání doplňku stravy jen za poštovné se spotřebitelé zavazují k pravidelnému odběru doplňků stravy).
13. Žalovaný nepřisvědčil námitce, že většina zákazníků obviněného nepodala podnět, takže průměrný spotřebitel podmínkám objednávky porozuměl. Nabídka učiněná telefonicky, neohlášeným telefonátem, s množstvím informací a otázek, bez možnosti si ji v klidu promyslet, je jistě schopná přimět průměrného spotřebitele k tomu, aby souhlasil se zasláním vzorku, aniž by si uvědomil, že se zavazuje k odebírání dalších zásilek doplňků stravy, a to až do doby, než je aktivně zruší.

14. Závěrem žalovaný uvedl, byl oprávněn vést předmětné řízení, neboť jednání směřovalo vůči českým spotřebitelům. Skutečnost, že je žalobce subjektem vzniklým podle práva Bosny a Hercegoviny na této skutečnosti nic nemění.

Obsah žaloby

15. Žalobce v první řadě namítá nedostatek důvodů rozhodnutí, neboť se správní orgány nevypořádaly se všemi námitkami a důkazními návrhy žalobce, který v průběhu správního řízení namítal, že není možné, aby až v roce 2018 byla vyvozena jeho odpovědnost za aktivity, ke kterým došlo v průběhu roku 2017, aniž by SZPI na zaslané podklady dříve reagovala, takže žalobce nemohl dříve přistoupit k nápravě nevyhovujícího stavu a eliminovat množství zákazníků, kteří mohli být uvedeni v omyl. Žalobce doplňuje, že pokud by byla závažnost jeho jednání velmi vysoká, tak by zejména SZPI konala bez zbytečných průtahů. Žalobce připomíná, že vždy se SZPI spolupracoval.
16. Žalobce dále namítá, že nebyla naplněna materiální stránka přestupků. Žádný právní předpis nestanoví požadavky na konkrétní umístění informací o prodávajícím na jeho internetových stránkách. Tato informace tedy nemusí být uvedena v sekci „Kontakty“ nebo v sekci „O Nás“, postačí, pokud jsou uvedeny ve Všeobecných obchodních podmínkách. Podrobné informace o společnosti byly rovněž uvedeny na všech dodacích listech předávaných zákazníkovi spolu se zaslaným zbožím. Kontakt na české zákaznické oddělení byl uveden pro usnadnění komunikace zákazníka s prodejcem. Žalobce k nenaplnění materiální stránky přestupku dále uvádí, že zákazníci měli kdykoliv možnost učiněnou objednávku zrušit, což jim bylo několikrát sděleno, a veškeré informace, včetně informací o objednaných produktech, byly následně písemně zopakovány v uvítacím balíčku. Zákazníci se také v případě vzniklého sporu mohli obracet na příslušné české dozorčí orgány, takže jim nemohla vzniknout žádná újma spočívající v tom, že žalobce není společností sídlící na území České republiky. Zákazníkům byla zaručena práva stanovená občanským zákoníkem či zákonem o ochraně spotřebitele. Žalobce odmítá, že by důležité informace týkající se objednávky byly zákazníkovi v průběhu telefonické nabídky sděleny účelově tak, aby je průměrný spotřebitel nebyl schopen zcela jasně pochopit. Žalobce připomíná, že pouze 5 zákazníků (ze 140 539) nebylo spokojeno s nákupem. Rozdíl v počtu „spokojených a nespokojených“ osob je tak obrovský, že je zjevné, že sdělení účelová nebyla. Žalobce zdůrazňuje, že materiální stránku přestupku je třeba zkoumat u každého přestupku jednotlivě.
17. Žalobce dále namítl, že žalovaný v roce 2016 výslovně uvedl, že žalobce při své činnosti uvádí všechny povinné informace, aby o rok později tvrdil pravý opak. Žalobce byl tedy v průběhu roku 2017 v situaci, kdy (i) neobdržel žádnou reakci na skripty telefonních hovorů, které SZPI poskytl, a (ii) pracoval s informací zveřejněnou SZPI na konci roku 2016, že jeho skripty telefonních hovorů obsahují všechny povinné informace. Při důvěře v postupy státních orgánů tedy žalobce neměl žádnou pochybnost o tom, že jeho činnost je v souladu se zákonem.

Vyjádření žalovaného

18. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že materiální stránka byla v projednávaném případě u všech přestupků naplněna. Žalovaný je přesvědčen, že žalobce uváděl podstatnou informaci pro rozhodnutí spotřebitelů ohledně koupě o svém sídle nejasným způsobem, jelikož spotřebitel musel vynaložit nepřiměřené úsilí a důkladně prohledávat webové stránky žalobce, než mohl uvedenou informaci nalézt. Žalovaný opakuje, že spotřebitelům byla také

zastřena informace, že se objednávkou doplňků stravy „na zkoušku“ zavazují k předplatnému. Pokud žalobce namítá, že se zákazníci mohli v případě sporu obrátit na příslušné dozorové orgány, tak tato skutečnost nemá vliv na posouzení odpovědnosti žalobce. Takový vliv nemá ani skutečnost, že spotřebitelům byla zaručena jejich práva stanovená občanským zákoníkem či zákonem o ochraně spotřebitele. Pro konstatování nekalé obchodní praktiky pak není podstatné, kolik spotřebitelů (a zda vůbec nějakých) bylo praktikami žalobce skutečně poškozeno, tato okolnost má případně vliv na hodnocení závažnosti jednání žalobce.

19. Žalovaný tvrdí, že se vypořádal se všemi odvolacími námitkami žalobce. K době, po kterou trvalo vyhodnocení telefonických skriptů žalobce, žalovaný uvádí, že dotčená kontrola trvala delší dobu kvůli nutnosti oznamování kontrolních zjištění do zahraničí (žalobce je právnickou osobou se sídlem v Bosně a Hercegovině) a vzhledem ke skutečnosti, že kontrolní orgán průběžně obdržel několik podnětů od spotřebitelů. Doba, která uplynula od spáchání přestupků, neměla vliv na odpovědnost žalobce za předmětné přestupky. Bylo povinností žalobce jakožto podnikatele, aby postupoval v souladu s požadavky právních předpisů a nepoužíval při své činnosti nekalé praktiky.
20. Žalovaný konstatuje, že i v roce 2017 byly žalovanému doručovány podněty spotřebitelů vůči obchodním praktikám žalobce. Není rozhodné, jaké informace o žalobci uvedl žalovaný na svých internetových stránkách v roce 2016.

Replika žalobce

21. V replice na vyjádření žalovaného žalobce uvedl, že žalovaný nepřednesl žádné další důvody, proč je v jeho případě naplněna materiální stránka přestupků. Sdělení informace o předplatném doplňků stravy v závěru telefonátu žalobce považuje za vstřícné ke spotřebitelům. Informace o pravidelném zasílání navíc byla vždy podána nejméně dvakrát, a to při prezentaci služby pravidelného zasílání a při shrnutí hovoru. Žalobce opět poukazuje na množství spotřebitelů, kteří nabídku zřejmě pochopili.
22. Žalobce dále uvádí, že nebyl ze strany žalovaného dříve informován o svých pochybeních. Zopakoval, že se vždy snažil plně spolupracovat s orgány státní správy. Pokud by mu tedy ze strany SZPI byla sdělena informace o tom, že telefonní skripty považuje za závadné, snažil by se je upravit do souladu s názorem SZPI. Žalobce má za to, že SZPI měla dostatek času vznést případný požadavek na úpravu. Na rychlost řízení nemělo žádný vliv sídlo žalobce v zahraničí, protože SZPI si vytvořilo povinnou osobu z české společnosti Helvetia Direct Marketing s.r.o. Žalobce zdůrazňuje, že velkého množství spotřebitelů se kampaň mohla dotknout jen díky dlouhé době mezi poskytnutím skriptů a jejich vyhodnocením.
23. Žalobce dále uvedl, že neuvedení sídla společnosti na webových stránkách žalobce nemohlo žádného zákazníka poškodit, protože žalobce k jakékoliv připomínce nebo reklamaci zákazníka přistupoval vždy dle českého právního řádu, ani nemohlo znamenat dodatečné náklady, protože pro zákazníky bylo k dispozici české telefonní číslo i adresa, aby zákazník nebyl zatěžován mezinárodními poplatky. Nejedná se o žádnou klamavou praktiku, ale o zajištění maximálního pohodlí zákazníků bez ohledu na to, v jaké zemi je registrováno sídlo společnosti.

Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

24. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, po vyčerpání řádných opravných prostředků, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou. Soud při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době jeho vydání (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž ho přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal. Soud o věci rozhodl podle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci takový postup soudu akceptovali (žalobce svůj původní požadavek na nařízení jednání následně výslovně vzal zpět).

Námítka nepřezkoumatelnosti

25. Z povahy věci se soud musel nejprve zabývat námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, neboť v případě nepřezkoumatelnosti rozhodnutí by nebylo na místě posuzovat jeho zákonnost. Žalobce tvrdí, že se správní orgány nevypořádaly se všemi jeho námitkami a důkazními návrhy.

26. Rozhodnutí správního orgánu je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jestliže není zřejmé, které skutečnosti vzal správní orgán za podklad svého rozhodnutí, proč považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, proč považuje skutečnosti předesílané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl či jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů (viz již rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 2. 1993, č. j. 6 A 48/92-23).

27. Zrušení správního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je však vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám správních rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů skutečně nelze správní rozhodnutí meritorně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů tak musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, sp. zn. 7 Afs 212/2006). Na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů nelze klást nepřiměřeně vysoké požadavky. Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se například správní orgán podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky a dopustí se dílčího nedostatku odůvodnění (viz například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, sp. zn. 1 Afs 92/2012, bod 28).

28. Soud při vědomí výše uvedených východisek dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti netrpí.

29. Žalobce v podaném odvolání namítl, že (1) jím spáchané jednání nedosahuje takové společenské škodlivosti, aby jej bylo možno označit za přestupek, (2) veškeré podstatné informace sdělil spotřebitelům při telefonickém hovoru srozumitelným způsobem a zákazníci měli možnost svou objednávku kdykoli zrušit, (3) správní orgán I. stupně žalobce opožděně informoval o zjištěných nedostatcích a (4) odmítl, že by jasně neinformoval o svém sídle. Na tyto odvolací námitky dle soudu žalovaný reagoval do té míry, aby bylo možno napadené rozhodnutí považovat za přezkoumatelné.

30. V napadeném rozhodnutí se žalovaný předně vyjádřil k namítané absenci společenské škodlivosti spáchaného jednání. Poukázal na sepětí formálních a materiálních znaků přestupků a uzavřel, že *„jednání obviněného splňuje formální i materiální znaky přestupků, když neshledal žádné okolnosti, které by snižovaly škodlivost jednání obviněného pod míru typickou pro běžně se vyskytující případy přestupků“*. Následně se žalovaný obšírně věnoval povaze a závažnosti spáchaných přestupků, přičemž i zde dospěl k závěru (viz s. 9), že *„nebyly shledány žádné výjimečné okolnosti, které by nasvědčovaly tomu, že by jednání obviněného, třebas naplňující formální znaky skutkové podstaty přestupku, nebylo přestupkem.“* Jakkoli z těchto pasáží odůvodnění není zřejmé, zda žalovaný neposuzuje okolnosti rozhodné pro určení výše trestu (viz např. poukaz na § 37 zákona o odpovědnosti za přestupky), je z jeho úvah zřejmé, proč jednání spáchané žalobcem považoval za závažné, respektive škodlivé ve smyslu materiální stránky přestupku. Uvedenou odvolací námitku tedy přesvědčivě vypořádal.
31. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí také dostatečně reagoval na tvrzení žalobce, že zákazníkům sdělil veškeré podstatné informace o koupi produktu. Žalovaný se výslovně vyjádřil k podobě telefonických hovorů mezi pracovníky žalobce a zákazníky a poskytnuté informace shledal za klamavé opomenutí (viz s. 9 – 10 napadeného rozhodnutí). Soud sice přisvědčil žalobci, že žalovaný ve svém rozhodnutí nikterak konkrétně nereagoval na odvolací námitky ohledně nedostatečného informování zákazníků o sídle žalobce na jeho internetových stránkách, zároveň však výslovně souhlasil se závěry správního orgánu I. stupně, že informování o sídle žalobce pouze ve všeobecných obchodních podmínkách není dostatečné (viz s. 6 – 7 napadeného rozhodnutí). Správní orgán I. stupně přitom ve svém rozhodnutí dostatečně osvětlil, z jakého důvodu žalobce naplnil v tomto případě definici nekalé obchodní praktiky - klamavého opomenutí. Jelikož správní řízení před správním orgánem I. a II. stupně tvoří jeden celek, lze i v této části napadené rozhodnutí považovat za přezkoumatelné, neboť žalovaný se výslovně ztotožnil se závěry SZPI obsaženými v prvostupňovém rozhodnutí (viz úvaha o významu a rozsahu následků spáchaného přestupku). Lze sice žalovanému vytknout, že na tuto odvolací námitku důkladněji nereagoval, soud však nepovažoval za nezbytné přistoupit ke zrušení napadeného rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost, neboť odůvodnění napadeného rozhodnutí objektivně umožňuje přezkum žalobních bodů. Soud připomíná, že přezkoumatelnost rozhodnutí *„není hodnotou sama o sobě“* (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2017, č. j. 2 As 196/2016-123, č. 3668/2018 Sb. NSS, bod 30).
32. Obdobně k odvolací námitce ve věci prodlení správního orgánu I. stupně s informováním žalobce o zjištěných nedostacích soud uvádí, že žalovaný tuto námitku v napadeném rozhodnutí vypořádal sice stručně, leč způsobem umožňujícím soudní přezkum. Žalovaný konstatoval, že doba od zaslání skriptů správnímu orgánu I. stupně do jejich vyhodnocení v rámci kontroly nebyla příliš dlouhá a odkázal na objektivní odpovědnost žalobce s tím, že délka doby vyhodnocování skriptů nemá vliv na odpovědnost žalobce za jeho protiprávní jednání. I z tohoto stručného vypořádání odvolací námitky, lze seznat, proč uvedenou odvolací námitku žalovaný nepovažoval za relevantní a z jakého důvodu této námitce nepřisvědčil (především objektivní odpovědnost žalobce).
33. K námitce žalobce, že se žalovaný ve svém odůvodnění nevypořádal s důkazními návrhy, které v rámci odvolacího řízení vznesl, soud uvádí, že z obsahu žalobcova odvolání neplyne, že by navrhoval provedení jakýchkoli důkazů. Ostatně ani v žalobě žalobce neuvádí konkrétní důkazy, které navrhoval před žalovaným provést, avšak žalovaný je chybně

neprovedl, ani netvrdí, jaké skutečnosti nebyly v řízení dostatečně skutkově prokázány. Za této situace žalovaný nepochybil, pokud v rámci odvolacího řízení nevypočítal návrhy na dokazování. Lze usuzovat, že žalovaný považoval skutkový stav věci za dostatečně zjištěný.

34. Soud tedy shrnuje, že i přes určité dílčí nedostatky obsahuje odůvodnění napadeného rozhodnutí důvody, pro které žalovaný nepřisvědčil žalobcovu odvolání. Za této situace tedy soud neshledal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, neboť pouze v nejzávažnějších případech, kdy vůbec nelze zjistit, na základě jakých důvodů správní orgán rozhodl, má být rozhodnutí zrušeno pro nepřezkoumatelnost. Soud proto přistoupil k přezkumu zákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí.

Právní úprava

35. Soud při posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí vyšel z následující právní úpravy.
36. Podle § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele výrobce, dovozce, vývozce, dodavatel, prodávající nebo jiný podnikatel se dopustí přestupku tím, že poruší zákaz používání nekalých obchodních praktik.
37. Podle § 4 odst. 1 věty první zákona o ochraně spotřebitele je obchodní praktika nekalá, je-li v rozporu s požadavky odborné péče a podstatně narušuje nebo je způsobilá podstatně narušit ekonomické chování spotřebitele, kterému je určena, nebo který je jejím působení vystaven, ve vztahu k výrobku nebo službě.
38. Podle § 4 odst. 3 zákona o ochraně spotřebitele se nekalou obchodní praktikou rozumí zejména klamavé konání podle § 5 nebo klamavé opomenutí podle § 5a a agresivní obchodní praktika podle § 5b. Obchodní praktiky, které se považují za nekalé za všech okolností, jsou uvedeny v příloze č. 1 a 2 tohoto zákona.
39. Podle § 4 odst. 4 zákona o ochraně spotřebitele je užívání nekalé obchodní praktiky zakázáno před rozhodnutím ohledně koupě, v průběhu rozhodování a po učinění rozhodnutí.
40. Podle § 5a odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele se obchodní praktika považuje za klamavou, pokud ve svých věcných souvislostech a s přihlédnutím ke všem jejím rysům, okolnostem a omezením sdělovacího prostředku opomene uvést podstatné informace, které v dané souvislosti spotřebitel potřebuje pro rozhodnutí ohledně koupě, čímž způsobí nebo může způsobit, že spotřebitel učiní rozhodnutí ohledně této koupě, které by jinak neučinil.
41. Podle § 5a odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele se za klamavé opomenutí také považuje, pokud prodávající podstatné informace uvedené v odstavci 1 zatají nebo poskytne nejasným, nesrozumitelným nebo nejednoznačným způsobem nebo v nevhodný čas vzhledem k okolnostem popsaným v odstavci 1 anebo neuvede obchodní záměr obchodní praktiky, není-li patrný ze souvislosti, a pokud to v obou případech vede nebo může vést spotřebitele k rozhodnutí ohledně koupě, které by jinak neučinil.
42. Podle § 5a odst. 3 písm. b) zákona o ochraně spotřebitele platí, že nejsou-li patrné ze souvislosti, považují se v případě nabídky ke koupi za podstatné informace adresa a totožnost prodávajícího nebo osoby, která jedná jeho jménem nebo na jeho účet.

Materiální stránka přestupku

43. Žalobce v žalobě předně namítá nenaplnění materiální stránky přestupku.

44. Podle § 5 zákona č. 250/2016 Sb. o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich je přestupek společensky škodlivý protiprávní čin, který je v zákoně za přestupek výslovně označen a který vykazuje znaky stanovené zákonem, nejde-li o trestný čin.
45. Z naposledy citovaného ustanovení vyplývá, že při posuzování naplnění skutkové podstaty přestupku je nutno brát v potaz i otázku škodlivosti příslušného jednání (tedy míru ohrožení či porušení zájmů chráněných zákonem). Soud souhlasí se žalobcem, že materiální stránku přestupku je nutno hodnotit u každého spáchaného přestupku zvlášť. Zároveň však platí, že materiální stránka přestupku bude ve většině případů naplněna již s ohledem na protiprávnost činu, neboť obecně jsou sankcionována pouze jednání vykazující určitý stupeň společenské škodlivosti. Míra společenské škodlivosti činu se tedy standardně promítá toliko do úvah o uložení sankce (jakožto ukazatel závažnosti činu), pouze ve výjimečných případech může hrát roli při posouzení naplnění skutkové podstaty přestupku. Tato situace může nastat tehdy, pokud je porušení veřejného zájmu naprosto minimální či nulové, takže charakter a stupeň nebezpečnosti konkrétního jednání se bude nacházet mimo hranice typové nebezpečnosti dané ve znacích skutkové podstaty přestupku (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2008, č. j. 7 Afs 27/2008-46). V obvyklých situacích tak bude materiální stránka přestupku dána, to platí tím spíše u přestupků ohrožovacích (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2016, č. j. 6 As 187/2016-23, bod 20).
46. Zároveň soud nepřehlédl, že k naplnění materiální stránky přestupku definovaného v § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele Nejvyšší správní soud zdůraznil (viz rozsudek ze dne 18. 8. 2022, č. j. 10 As 410/2021-37), že *„na rozdíl například od celé řady konkrétně vymezených přestupků z dopravní oblasti (typicky přestupků spočívajících v překročení povolené rychlosti či porušení jiné zákonem konkrétně stanovené povinnosti) je skutková podstata přestupku podle § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele (navázaná mj. na klamavé opomenutí podle § 5a tohoto zákona) abstraktní a může pod ni spadat širší a pestřejší paleta případů. Proto je zde i prostor pro zkoumání materiální stránky přestupku podstatně větší než například u dopravních přestupků (pokud u nich zákonodárce zcela přesně vymezil, jaké jednání chce postihovat). Právě u přestupků s abstraktně formulovanou skutkovou podstatou dává smysl zvažovat, zda se určité jednání z hlediska míry společenské škodlivosti nevymyká typovým případům.“* Za dané skutkové situace pak Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že materiální stránka přestupku v jím řešeném případě naplněna nebyla. Nejvyšší správní soud i proto dodal, že *„doufá, že žalovaná v budoucnosti rozliší banální podnikatelské chyby, jako je tento případ, od skutečných škodlivých jednání, a ve své praxi se zaměří nikoli na triviality, ale na to, co trestat podle zákona opravdu má.“* V nyní posuzovaném případě však soud neshledal žádné mimořádné okolnosti, které by vyloučily společenskou škodlivost žalobcova jednání.
47. Soud upozorňuje, že výše citovaná ustanovení zákona o ochraně spotřebitele je potřeba vykládat v souladu s cílem právní úpravy, tj. ve prospěch ochrany spotřebitele (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 6. 2022, č. j. 3 As 70/2020-73). Cílem této úpravy bylo ochránit spotřebitele před učiněním rozhodnutí o koupi, ohledně které by nedisponoval dostatkem podstatných informací, které by jej v jeho volbě mohly zásadně ovlivnit. Společenská škodlivost spáchaných přestupků tedy spočívá v zastření informací důležitých pro spotřebitele, neboť pouze dostatečně informovaný spotřebitel může projevit plně svobodný a vážný projev vůle. Dle soudu žalobce tento zákonem chráněný zájem svým jednáním porušil.

48. Ke společenské škodlivosti přestupku spočívajícího v jasném neuvedení informace o tom, že žalobce jako prodávající není českým subjektem, soud předně uvádí, že nedostatečné uvedení informace o adrese prodávajícího, respektive jeho sídle mimo území České republiky, je dle § 5a odst. 3 písm. b) zákona o ochraně spotřebitele podstatnou informací. Formální znaky přestupku tedy žalobce svým jednáním dozajista naplnil, přičemž v tomto případě je skutková podstata formulována natolik konkrétně, že ve většině případů dojde též k naplnění znaku společenské škodlivosti. Skutečnost, zda je prodávajícím českým či zahraničním subjektem, je pro kupujícího bezesporu významná, neboť zákazník může vnímat vstup do smluvního závazku s prodávajícím se sídlem v zahraničí jako problematický. Zatajení této informace tak může způsobit, že spotřebitel učiní rozhodnutí ohledně koupě, které by jinak neučinil. Proto musí být informace o totožnosti prodávajícího a jeho sídle spotřebiteli sdělena jasným a srozumitelným způsobem. V opačném případě je naplněn nejen formální znak přestupku, ale také jeho materiální stránka.
49. Soud nerozporuje, že zákon nestanoví konkrétní podobu uveřejnění informace o sídle prodávajícího na jeho webové prezentaci. To však nic nemění na skutečnosti, že prodávající musí tuto podstatnou informaci uvést jasným způsobem. Jasné informování o totožnosti prodávajícího nenastane tehdy, pokud je informace o jeho zahraničním sídle uvedena pouze ve všeobecných obchodních podmínkách, a to až v deváté z dvanácti částí. Dle přesvědčení soudu běžný kupující ověřuje totožnost prodávajícího na jeho internetových stránkách především v žalovaném zmíněné sekci „O nás“ či „Kontakty“, nikoli v obchodních podmínkách. V daném případě však žalobce uváděl v sekci „o nás“ pouze informaci o tom, že mj. působí v České a Slovenské republice, a v sekci „Kontakty“ byla jako kontaktní uvedena česká adresa (P.O. BOX) a česká telefonní čísla. Z uvedených informací tedy nemohl spotřebitel získat jakékoli poznatky o tom, že žalobce je společností sídlící v Bosně a Hercegovině, naopak mohl mít za to, že žalobce je českou společností. Soud nepopírá, že s uvedenou informací se mohl spotřebitel seznámit ve všeobecných obchodních podmínkách, průměrný spotřebitel však zajisté dopodrobna nestuduje všeobecné obchodní podmínky. Proto zákon o ochraně spotřebitele vyžaduje, aby podstatné informace ohledně koupě byly uvedeny jasným způsobem, to je nikoli v jedné z posledních částí všeobecných obchodních podmínek. Soud tedy nemá pochybnosti o naplnění materiální stránky tohoto přestupku.
50. Za dostatečné nelze dle soudu ani považovat, pokud podrobné informace o žalobci jako prodávajícím byly uvedeny na všech dodacích (či uvítacích) listech předávaných zákazníkovi spolu se zasláným zbožím. Soud zdůrazňuje, že zákon vyžaduje, aby kupující v postavení spotřebitele již při úvaze o koupi zboží disponoval veškerými podstatnými informacemi. Spotřebitel dokonce nemusí uskutečnit nákup, aby učinil rozhodnutí o obchodní transakci, k ovlivnění spotřebitele může dojít ještě před uskutečněním nákupu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 1. 2018, č. j. 8 As 260/2017-53). Žalobce se tudíž nemůže úspěšně dovolávat skutečnosti, že podstatné informace sdělí až v dodacích listech zaslaných se zakoupeným zbožím, neboť v tomto momentu kupující nečiní rozhodnutí o koupi; toto rozhodnutí již učinil, aniž by byl informován o všech podstatných skutečnostech. Podmínku společenské škodlivosti je tedy nutno hodnotit již při učinění nabídky zboží a nikoli až při předání zboží zákazníkovi.
51. Konečně soud také podotýká, že nerozporuje užitečnost a vhodnost uvedení kontaktů na české zákaznické centrum pro usnadnění komunikace zákazníka s prodejcem. Tato skutečnost však nic nemění na tom, že žalobce na svých internetových stránkách zastíral

informaci o svém sídle v Bosně a Hercegovině. Žalobci nic nebránilo zveřejnit v sekci „Kontakty“ vedle údajů o českém zákaznickém centru rovněž informaci o svém původu. Uvedení kontaktních údajů na české zákaznické centrum tak nikterak nesnižuje společenskou škodlivost žalobcem spáchaného přestupku a nemůže vést k závěru o nenaplnění materiální stránky přestupku.

52. Soud shledal naplnění materiální stránky přestupku také v případě nejasného informování zákazníků o rozsahu objednaných služeb při nabídkách učiněných telefonicky. Z přepisu hovorů obsažených ve správním spise jednoznačně vyplývá, že zástupci žalobce při telefonních hovorech významně zastírali informaci o tom, že při akceptaci zaslání úvodního balíčku budou zákazníkům i následně opakovaně zasílány vybrané produkty. Skutečnost, zda akceptací nabídky dojde k jednorázovému či opakovanému zaslání objednaného produktu, soud považuje za bezesporu podstatnou informaci o koupi, neboť rozhodování zákazníků ohledně jednorázové či opakované nabídky se odlišuje. Jakkoli žalobce tvrdí, že uvedená informace v průběhu telefonického hovoru zazněla, a to i opakovaně, soud z přepisů těchto hovorů zjistil, že nebyla vyjádřena dostatečně jasně a mnohdy se ztrácela v dalších sděleních. Nadto soud nepřehlédl, že v daných případech žalobce oslovoval především osoby staršího data narození, které mohou méně porozumět sdělené nabídce, pokud v ní nejsou podstatné informace vyjádřeny pregnantním způsobem, a to obzvláště pokud se jedná o telefonickou nabídku, kterou neočekávají a jsou podněcováni k rychlému rozhodnutí ohledně učinění koupě, aniž by si své rozhodnutí mohli v klidu a při zohlednění všech podstatných okolností promyslet. Navíc nelze pominout, že v některých hovorech byli zákazníci informováni, že se k ničemu nezavazují, ačkoli toto tvrzení ve výsledku neodpovídalo skutečnosti. Veškeré tyto skutečnosti dle soudu prokazují, že žalobcovo jednání narušilo právem chráněný zájem na ochraně spotřebitele před invazním prodejem, během něhož jsou spotřebitelům nejasným způsobem sděleny podstatné informace o nabízeném prodeji zboží a spotřebitel tak není před rozhodnutím o koupi dostatečně informován o veškerých okolnostech nabídky. Soud souhlasí se žalovaným, že důležité informace týkající se objednávky byly zákazníkovi v průběhu telefonické nabídky sděleny účelově, neboť podstatná informace o opakovaném zasílání zvoleného produktu byla zastřena a „zapadla“ v množství dalších informací. Žalobce tudíž osloveným zákazníkům nesdělil podstatné informace, které potřebovali vědět pro rozhodnutí ohledně koupě, čímž nejen naplnil formální znaky shora vymezeného přestupku, ale také korektiv společenské škodlivosti.
53. V případě telefonické nabídky byl naplněn materiální znak spáchaného přestupku rovněž v případě nesdělení informace o sídle žalobce. I při telefonickém hovoru byla informace o sídle žalobce významná pro učinění rozhodnutí spotřebitelů o koupi, neboť se neliší, zda jsou produkty nabízeny v internetovém prodeji či prostřednictvím telemarketingu. Soud proto odkazuje na výše uvedené.
54. Na naplnění materiální stránky všech přestupků dále nic nemění skutečnost, že zákazníci měli možnost učiněnou objednávku zrušit. Soud připomíná, že společenská škodlivost žalobcem spáchaných přestupků je naplněna již v momentě, kdy nejsou spotřebitelé dostatečně s předstihem informováni o podstatných informacích ohledně koupě, aniž by vůbec došlo k akceptaci nabídky. K naplnění materiální stránky přestupku tak dojde vždy, když prodávající neuvede či zastře některé podstatné informace, které by byly významné pro učinění rozhodnutí o koupi. Jak již soud uvedl, v případě informace o sídle žalobce v Bosně a Hercegovině a o souhlasu se zasíláním pravidelných balíčků se jedná o podstatnou

informaci mající vliv na rozhodnutí spotřebitelů o koupi nabízených produktů. Ze stejného důvodu nemůže na odpovědnosti žalobce za nejasné informování o některých podstatných okolnostech koupi nic změnit ani jeho splnění jiné zákonné povinnosti, tj. informování o právu na odstoupení od smlouvy nebo ukončení závazku.

55. Uvedené totožně platí k žalobcem odkazovanému zaručení práv stanovených občanským zákoníkem, zákonem o ochraně spotřebitele či jinými právními předpisy platícími na území České republiky. Respektování českých zákonných předpisů ze strany žalobce nemá jakýkoli vliv na posouzení naplnění formálních a materiálních znaků shora vymezených přestupků, neboť žalobce nebyl postižen za to, že by své spory se zákazníky chtěl řešit mimo právní rámec daný českými zákony. Podstatou spáchaných přestupků byla skutečnost, že žalobce spotřebitelům zatajil některé zásadní informace týkající se jeho sídla či rozsahu objednaných služeb. Na závažnosti a společenské škodlivosti jeho jednání nic nemění, pokud v následném smluvním závazku se zákazníkem akceptoval české právní předpisy a umožnil zákazníkům využít veškeré právní možnosti k ukončení závazku. Soud opakuje, že škodlivost žalobcova jednání spočívala v zastření podstatných informací ohledně koupě zboží před uzavřením smluvního vztahu mezi žalobcem a zákazníky.
56. Obdobně nemá na posouzení odpovědnosti žalobce za spáchané přestupky vliv skutečnost, zda se zákazníci mohli obracet na české dozorní orgány, neboť toto oprávnění spotřebitelů se nedotýká odpovědnosti žalobce za spáchané přestupky. Nadto soud připomíná, že právě podněty od spotřebitelů vedly k zahájení řízení o spáchání předmětných přestupků, takže možnost spotřebitelů hájit svá práva u příslušných orgánů vedla ke zjištění, že žalobce nejasně informuje o skutečnostech majících podstatný vliv na rozhodnutí zákazníků o učinění koupě.
57. K absenci vzniklé újmy soud uvádí, že tato újma spočívá ve skutečnosti, že zákazník učiní rozhodnutí o koupi, které by jinak, pokud by mu byly srozumitelně a jasně sděleny všechny podstatné informace, neučinil. Újma spotřebitelů tak nespočívala ve skutečnosti, že žalobce není společností na území České republiky, nýbrž v tom, že žalobce tuto podstatnou informaci spotřebitelům jasně nesdělil. Nelze proto tvrdit, že by zákazníkům žádná újma nevznikla. Nadto předmětný přestupek patří mezi přestupky ohrožovací, jejichž následkem je již samotné ohrožení zájmů chráněných zákonem. Účinek v podobě vzniku újmy tak netvoří znak skutkové podstaty žádného ze zjištěných přestupků, závažným následkem je již ohrožení plně způsobilé vyvolat hmotnou újmu na straně zákazníků, kteří mohli učinit rozhodnutí o koupi bez znalosti podstatných informací o totožnosti prodávajícího či závazku, ke kterému se zavázali, což se musí nezbytně projevit také při hodnocení společenské škodlivosti daného přestupku.
58. Konečně soud uvádí, že na posouzení materiální stránky všech přestupků nemá vliv skutečnost, kolik zákazníků bylo spokojeno či nespokojeno s nákupem. Žalobce spáchal ohrožovací delikt, takže i pokud by nebylo možno identifikovat žádného zákazníka, který byl nespokojen s nákupem, nic by to a priori neměnilo na spáchání daného přestupku. Dle soudu navíc lze akceptovat tvrzení žalovaného, že mnozí zákazníci svou nevoli s jednáním prodávajícího neřeší podáváním podnětů na příslušné dozorné orgány, takže o jejich nespokojenosti se žalovaný nedozví. Proto je předmětný přestupek definován jako ohrožovací a k naplnění materiální stránky postačí, pokud je ohrožen zákonem chráněný zájem. V daném případě byl ohrožen zájem na řádném informování všech zákazníků žalobce významným způsobem, na čemž nic nemění, pokud pouze v pěti případech zákazníci projeví svou nespokojenost v podnětu žalovanému. I tento (relativně nízký) počet

nespokojených zákazníků svědčí skutečnosti, že jednáním žalobce byl narušen zájem na ochraně spotřebitelů.

Délka kontroly

59. Žalobce dále namítá nepřiměřenou délku kontroly, kvůli níž nemohl včas napravit závadný stav.
60. Soud ze správního spisu zjistil, že u žalobce byla zahájena první kontrola, jejíž zjištění bylo podkladem napadených rozhodnutí, dne 9. 8. 2017, a to na základě podnětu od spotřebitele ze dne 13. 6. 2017. Žalobce byl požádán o poskytnutí součinnosti formou poskytnutí přepisů telefonických rozhovorů s jednotlivými spotřebiteli postupně dne 9. 8. 2017, 14. 9. 2017, 6. 10. 2017 a 20. 11. 2017. Již v rámci těchto žádostí byl žalobce informován o podnětech spotřebitelů, které se týkaly nekalých obchodních praktik při telemarketingové nabídce doplňků stravy. Na poslední žádost o součinnost žalobce reagoval podáním ze dne 24. 11. 2017. Dne 2. 1. 2018 pak SZPI doručila žalobci prostřednictvím datové schránky protokol o kontrole, v němž byla zrekapitulována veškerá jednání žalobce, která byla v napadených rozhodnutích posouzena jako přestupek dle zákona o ochraně spotřebitele. Zároveň byl žalobce opatřením doručeným téhož dne vyzván k nápravě zjištěných nedostatků. Zahájení správního řízení bylo žalobci oznámeno dne 17. 9. 2018.
61. Z uvedeného přehledu vyplývá, že prodlení mezi uskutečněním prvních kontrolních úkonů a informováním žalobce o jeho protiprávním jednání představovalo pouze několik měsíců. Takováto prodleva je přiměřená nutnosti vyhodnotit veškerá zjištění obsažená v předložených komunikačních záznamech mezi pracovníky žalobce a zákazníky. Nadto nelze pominout, že již v první žádosti o součinnost byl žalobce informován, že podnět spotřebitele na jeho protiprávní jednání se týká nekalých obchodních praktik při telemarketingové nabídce doplňků stravy. Za této situace mohl žalobce z vlastní iniciativy ověřit, zda poskytuje veškeré podstatné informace dle § 5a zákona o ochraně spotřebitele, a zda se tak děje jasným a srozumitelným způsobem, případně mohl preventivně reagovat na možná porušení zákona o ochraně spotřebitele. Soud souhlasí se žalovaným, že to byl pouze žalobce, kdo měl zajistit, aby při prodeji postupoval v souladu se zákonem o ochraně spotřebitele a nekrátil práva kupujících na zřetelné informování o podstatných aspektech koupě, neboť jeho odpovědnost za spáchané přestupky je objektivní.

Upozornění SZPI

62. Žalobce se dále dovolává skutečnosti, že SZPI již v roce 2016 zveřejnila na svých internetových stránkách varování před způsobem, jakým žalobce prodává rámci telemarketingu své produkty, avšak v tomto varování výslovně uvedla, že je spotřebitel informován o všech povinných údajích. Žalobce však pomíjí, že již v tomto upozornění bylo zvýrazněným písmem (vytučněno, podtrženo, ohraňováno vykřičníky) sděleno, že „*mnoho spotřebitelů tyto informace nepostřehne a následně jsou na SZPI zasílány podněty týkající se nevyžádaných zásilek a vymáhání plateb za ně.*“ Žalobce tedy vytrhává z tohoto upozornění pouze informace pro něj příznivé, byť jeho podstatou byla skutečnost, že žalobcem sdělované údaje nemusí být jasné. Dle soudu tak nemohl žalobce z tohoto sdělení dovozovat, že veškerá jeho sdělení v rámci telemarketingu jsou dostatečná a naplňují zákonný požadavek na poskytnutí podstatných informací o koupi jasným a srozumitelným způsobem. Nadto nelze pominout, že i v tomto upozornění byla poskytnuta informace o tom, že žalobce zastírá své sídlo v Bosně a Hercegovině, protože na svých internetových stránkách poskytuje tento údaj pouze ve všeobecných obchodních podmínkách a nikoli

v sekci „o nás“ nebo „kontakty“. Jestliže žalobce tvrdí, že pokud by byl včas seznámen se zjištěnými pochybeními, zajisté by je ihned napravil, mohl tak učinit alespoň ohledně zveřejnění svého sídla mimo území České republiky. Pokud tak neučinil, je snížena věrohodnost jím předestřené argumentace.

63. Soud má za to, že již z upozornění z roku 2016 mohl žalobce seznat, že způsob, jakým informuje zákazníky o svém sídle a souhlasu s periodickým zasíláním objednaných produktů, nemusí být v souladu s právními předpisy. Jestliže chtěl předejít svému potrestání ze spáchání přestupků, mohl na tato zjištění preventivně reagovat. Pokud se rozhodl vyčkat až na možné zahájení kontroly ze strany dozorových orgánů (SZPI), sdělení jím spáchaných pochybení a výzvu k nápravě, je to sám žalobce, kdo nese odpovědnost za jím spáchané přestupky. Žalobce se nemůže dovolávat ochrany legitimního očekávání spočívajícího ve skutečnosti, že nebyl dříve ze strany SZPI informován o žádných pochybeních, protože žalobci nemohlo vzniknout legitimní očekávání na základě toho, že jeho činnost v rozporu se zákonem o ochraně spotřebitele nebyla dříve odhalena. Nelze přitom rozporovat, že žalobce mohl být poškozen za období od 1. 1. 2017 do 24. 11. 2017, neboť v tomto období porušil příslušná ustanovení zákona o ochraně spotřebitele (ani žalobce netvrdí, že by vymezení časového období, během něhož spáchal přestupek, bylo nesprávné). Správní orgány mohly také v rámci hodnocení závažnosti spáchaného jednání přihlédnout k celkovému počtu zákazníků, které v té době oslovil, neboť kontrolou předložených skriptů pro telemarketingové obchody bylo zjištěno, že všem zákazníkům nebyly poskytovány podstatné údaje dostatečně jasným způsobem.

Závěr

64. Soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji výrokem I. tohoto rozsudku podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
65. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému pak žádné náklady v souvislosti s vedením předmětného řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 16. května 2023

JUDr. Ludmila Sandnerová, v. r.
předsedkyně senátu